

נגבי, השבוע. "37 ימים לאחר הפציעה הקשה וכריתת היד כבר חזרתי לפקד על היחידה" צילום: יהושע יוסף

"כשהקרב כבר כמעט הסתיים, הנשים ביקשו שניתן להן להוציא את מיטלטליהן מהבתים לפני שאנחנו מפוצצים אותם. איפשרנו להן לקחת גם את בעלי החיים. בחלק מהגמלים ירינו כנקמה על רצח החברים שלנו"

"תמיד הסתובבתי עם שתי מימיות, שוקולד ולחם. הסתכלתי על ילדה מפוחדת שהיתה בכפר, נראה לי שהיא היתה כבת 10. הנחתי שהיא צמאה ורעבה והצעתי לה לשתות ולאכול, אך היא סירבה. היא הביטה בי בעיניים מלאות אימה"

"מ'שוכרים שתיקה' הייתי מתעלם ולא נותן להם במה. הצבא שלנו הוא צבא מוסרי מאוד. השתתפתי בהרבה קרבות, ואני לא מכיר אך צבא שמגיע למחצית מרמת המוסר של הצבא שלנו. לחייל היורה אלאור אזריה עשו עוול נוראי"

שהם טיפסו עליו, בלי שייגרם נזק להם או לסביבה. נגבי שירת – בהתחלה כחייל בקבע, ובהמשך כאורח – כראש מדור יועצי תעסוקה למשפחות שכולות ונכי צה"ל. את התפקיד הוא מילא במשך 20 שנה, עד שבשנת 1993, בהיותו בן 67, פרש לפנסיה. למרות גילו המופלג, נגבי מתנהל באופן עצמאי לחלוטין. למעט מטפלת שדואגת למשק הבית, הוא עושה הכל בעצמו. בביתו יש אוסף של כאלף כלי עבודה, שבהם הוא מתגאה מאוד. "מאז שנפלתי אני קצת פחות פעיל עם הילד, אבל עד לא מזמן הייתי בונה מוביילים ממתכת גלילית, עובר עם עץ ומנסר".

בנוסף, הקים נגבי בביתו מעין הוצאה לאור קטנה, שבה הוא מקליד, מרפס וכורך את כל סיפורי הקרבות שבהם השתתף ומחלק אותם לכל מי שמגלה עניין. כאמור, הוא גם מרצה הרבה לתלמידי בית ספר ולחיילים, ומנסה להחדיר ציונות ופטריוטיות בכל מי שנקרה בדרכו. "אני מאוד אוהב את המדינה שלי, אהבה אמיתית ועמוקה. זה נכון שיש פה עוד הרבה דברים לשפר, אבל לא חייבים להתעכב עליהם. אפשר להמשיך הלאה ולתת להם להיעלם. מ'שוכרים שתיקה', למשל, הייתי מתעלם ולא נותן להם במה. הצבא שלנו הוא צבא מוסרי מאוד. השתתפתי בהרבה קרבות, ואני לא מכיר אך צבא שמגיע למחצית מרמת המוסר של הצבא שלנו. לא הצבא הגרמני, לא האמריקני ולא האנגלי".

נגבי, שמקפיד להיות מעורב בכל נושא אקטואלי במדינה, לא חוסך בביקורת שיש לו בכל מה שקשור למקרה אלאור אזריה. "אני חושב שעשו לו עוול נוראי. אני למדתי לשנוא את האויב הערבי ביום שבו הוא כרת את ראשיהם של החברים שלי. אותי חינכו בצבא לפגוע באויב ולהשמיד אותו, והייתי כאירועים רבים שבהם האויב היה לא צפוי והפתיע גם כשכולם מסכיב חשבו שהוא מנוטרל".

"גם היום אני בדעה של 'הקם להורגן, השכם להורגו'".

Michali100@gmail.com

מהשדה וחוזר אליו הוא מתפלל שיצליח לצאת משם בשלום. "במפה ציינתי רק שורת מוקשים אחת וידעתי שבערך בכל ארבעה מטרים יש שורה נוספת. לפני שהייתי נכנס הייתי נושא תפילה ואומר, 'אלי ואמי, אפשר לי לצאת בשלום משרה המוקשים', והם עזרו לי".

ב-12.07.1948, בשעה 06:30 בבוקר, מתחילה המ"תקפה המצרית על קיבוץ נגבה. נגבה מותקפת על ידי חטיבה מצרית, המונה 4,840 חיילים וחמישה גדודים, בכל גדוד 11 שריוניות נושאות תותח. "זה היה קרב דור וגוליית. אנחנו היינו רק 165 מגיינים, חלקם הם חברי קיבוץ שנשארו להילחם איתנו", ממשיך נגבי.

"בנגבה היו 14 עמדות שמירה מבוצרות, ובכל עמדה חמישה לוחמים. בנוסף, נשארו בקיבוץ שמור נה נשים, שתי חובשות אחיות, שלוש נשים במטבח, שתי נשים במכבסה ועוד אחת, שתיאלץ לסלוח לי כי אני לא זוכר איפה היא היתה ממוקמת".

"ראשונים תוקפים אותנו מטוסי דקוטה ומפילים עלינו פצצות. הייתי אז ליד עמדת השמירה העשירית. המטוסים היו מטוסי בוכנה, שלא שמעו אותם. שמעו רק רעש כמו זמזום של דבורים בכוורת. כל מטוס נשא שמונה פצצות, וכל פצצה שהם הפילו היתה מדויקת".

"הפצצות שרפו את הרפת, וכל החציר והעצים התחילו לבעור. אני שכבתי על הרצפה, ועוד הספקתי לצלם את ששת מטוסי הספיטפייר שהגיעו אחריהם. הספיטפייר באו עם פצצות של 50 ק"ג, שתי פצצות מתחת לכנפיים של כל מטוס. כשהם סיימו להפציץ, הם עשו שוב סיבוב, ובאמצעות כוורת הרקטות שהיתה להם, הם 'דקטו' אותנו. אחר כך התחיל ירי התותחים מתוך סוללות שהוצבו בצומת פלוגות, מרחק 12 ק"מ מהקיבוץ".

"כשאחד הקצינים המצרים נפל בשבי, הוא לא הצליח להביא איך שרדנו את המתקפה הזו".

ואיך באמת שרדתם התקפה כזו?

"אין לי הסבר איך שרדנו את המתקפה של המ"טוסים והתותחים הכבדים, אבל אין לי ספק שאת החטיבה הרגלית ניצחנו בזכות שדה המוקשים. באותה התקופה, בארץ לא היה עוד מספר כזה של מוקשים. בניצנים היו 33 מוקשים, ביד מרדכי 300, אבל רק 180 נטמנו, ואכן ניצנים ויד מרדכי נפלו, ונגבה לא. לפני שהמצרים הגיעו בכלל לגדר של הקיבוץ הם כבר איבדו ארבע שריוניות ושלושה טנקים. הגדוד הראשון שהגיע הלך עם נשק דרוך, נכנס אל שדה המוקשים ונפל. הגדוד השני היה של סודאנים, שנראו יותר מיומנים, אך גם הם לא יכלו לגבור על השדה שלי. בתום הקרבות 400 חיילים מצרים שכבו בתוכו".

נגבי מסיים את הקרבות כשהוא מנסה להתמודד עם אוברדנס של 20 מחבירי שנהרגו. אף שהוא בעצמו נפצע ארבע פעמים במהלך הקרבות, הוא לא מייחס לפציעות חשיבות גדולה. "בסך הכל נפצעתי מכ"דורים ומרסיסים ברגל, בכתף ובעוד כמה מקומות, אבל מהר מאוד התאוששתי וחזרתי לחימה. זה מה שהניע אותי. לא היה זמן להתעכב על פציעות קטנות שכאלה", הוא מסביר ברצינות תהומית.

גם על הפציעה

שבה איבד את ידו השמאלית, את השמיעה באוזנו הימנית ואת הראייה בעינו הימנית, הוא לא מתעכב יותר מדי. מבחינתו, זה זניח לחלוטין. "זה היה ב-15 ביולי בשנת 1957. הייתי אז בתל נוף ונקראתי כדי להקים יחידה לסילוק פצצות. באותה התקופה עסקתי הרבה בסילוק פצצות מסורכנות מאזורים שבהם הסתובבו ילדים. זה היה במ"טווח של חיל האוויר בסמוך לאשדוד. הייתי צריך להיכנס לשדה מוקשים ולנטרל את פצצות. כל חבלן יודע שיבוא יום והוא יפצע. אף פעם אתה לא יכול לדעת מתי המוקש לא יחייך אליך, ואצלי זה היה